

Pa „zarukani“ pohorski fantje, kmetje in delavci, so jih podučili, da hočemo imeti mir in se ne pustimo komandirat od teh mlečozobnih fantekov, ki ne vejo kako se krul služu, vejo le kako se je in hlače trga po klopih. G. Pahernega opominimo pa, namesto ko kupuje slovenske firme za obrtnike, kateri bojo gotovo obžalovali (če že ne?), naj raje pusti kapelico pri sv. Bolfenku prenoviti, ali pa čisto odstraniti, da ne bo izgledalo kakor pri kakih culoakafih. Žalibog, da obstoji Pahernigovo premoženje večina od hudo-kočkih posestnikov; zatoraj bi se spodobilo, ko bi jim vsaj za spomin lepo novo postavil. Mi tudi „kritel-oberstu“ svetujemo: skrij se med bratce Čeha in ne pridi več v javnost na svetlo, če v drugič znaš še bolj občutiti koščeno pohersko pest. Nekemu občinskemu odborniku, z visokim kragnom in z lepo zaviljenimi brkami, pa želimo večkrat po kozlih pokati; gotovo je bil tedaj „kapital-sehender“, ko je neki delavec rekel „heil“, pa ga je hotel pustiti aretirat; pa g. redar, iskušen mož je izjavil: za te besede nimam pravice. Pa položite sablo dol, je „lautal befel“. Jelite gospod urednik, da še nismo pri teh zadnjih? Jedno stopinjo smo še viši od Krofovčanov? Mogoče je pa tudi, da je izšla postava v tem burnem času, da lahko za vsak „heil“-klik se areтира; tedaj te pa prosimo, dragi „Štajerc“, isposluj nam tudi paragraf, kadar bojo po noči „živijo“ krokali, da se jih tudi lahko zapre. Višjo oblast pa pozivljamo na to, da strogo postopa proti hujskajočimi visokošolci; naj upelje zakon: ali v šolo ali pa h pavrom stelo sekat. Gotovo bode veliko nezgod izostalo, če se iznebimo teh poletnih beračev in ponočne toče. Če tako gre naprej, kaj bo iz tega? Lep izgled imamo od Srbije! Ti bojo hujskali in hujskali, pa še „Krüppelsteuer“ ne morejo plačati, drugi nedolžni fanti pa morajo potem kri pralivati.

Sv. Jurij ob Ščavnici. Občinskemu predstojniku v Slabatinah se podira stolec. Nam poznani dopisun piše v zadnjem „Slov. Gospodarju“, da je tega kriv trgovec g. Lasbacher v Seliščih. Ali ta dopisun se grozno moti, kajti dosedanj občniški predstojnik, poznani pod imenom Antonov Južek (tudi Portuhov Južek) ni priljubljen v domači občini, še manj pa v sosednih občinah. Da se take osebe spravijo iz občinskega stola, je pač skrajni čas! — Da bo prišel v javnost značaj tega možaka, bomo pisali prihodnjice več ter z našimi dokazi šli za več let nazaj. Tedaj potrpljenje, dragi dopisunec! Premišljuj raje, kako oslarijo si naredil, ko si vložil rekurz proti volitvi ter si sam sebe in svojo neumnost višjim uradom javil.

Iz Središča. Zelo nas je, ljubi „Štajerc“ razveselilo, da si v predzadnji številki naše prveke malo pobiksali ter jih malo za njihova kosmata ušesa prijel. Prav imaš, kar si jim rekel; prišel bode še dan, ko bomo enkrat pred njih stopili ter jim par krepkih v obraz povedali. Povedali jim bomo, da naj se spominjajo, kako jim je lani pri občinskih volitvah „šepkalo“, kako so se prilizovali; tedaj smo jim bili dobri, tedaj bi nam najraje zlezli iz same prijaznosti bogve kam. Ko smo pa po toči toliko škode imeli, niso nekaterih posestnikov našli, zbiralo se je istih, ki so bili „vredni“ podpore. Ni se dnevu noč in tudi vi središki prvaki boste pometeni iz občinskega odbora, tajna volitev bo vam metla, ki vas bo pobrala in tja porinila, kamor spadate. Z vašo hujskarijo in vašo „politiko“ še nas boste čisto na boben spravili. Vi vedno kričite „svoji k svojim“, držite se tega gesla, ne prodajte tudi ničesar takemu, ki „ni vaš“, raje šenkajte vino vašim gotovo slovenskim vinčarjem, predno ga prodate Nemcu. Vi ste na suhem, kakor lisjak lazite okoli Nemcev, da vam vino odvezamejo, mi pa da ostanemo z našimi pridelki na cedilu. Marsikateri si je mislil: letos si bom malo opomogel; a glej, pride kedo vina kupuvat? Središki bogatci, zdaj pokažite svojo slovensko srce, bogata središka občina, zdaj daj dober izgled gesla „Svoji k svojim“. Pokupi vso vino, Bog vari, da bi ga kdo drugi potem dobil spet od tebe, nego „pristni Slovenci.“) Naši prvaki vedno kričijo: vse mora slovensko biti, proč z nemškim jezikom. Dobro! Zakaj pa

se tedaj vi glavni nemški med seboj spominjate, zakaj pa ste se vi nemški naučili? Seveda, zdaj ko nemški znate, si mislite: mi smo na suhem, te drugi, naše ovčice, ki nam vse verjamejo, pa se naj vtapljajo v zaslepljenosti. Pri shodu v Horvatovi krčmi so se neumnosti na debelo prodajale in med drugim se je reklo, da hočejo Nemci nas Slovence za sužnje narediti. O ti sirota! Nad tisoč let že živijo Nemci in Slovenci v naši državi in še nismo Slovenci sužnji postali; tedaj gotovo tudi ne bomo v veku rihtarja in penzioniranega krčmarja Šinkota. Hujskaci pač, prvaki nas hočejo za sužnje narediti s tem, da nam zabranjujejo drugi jezik! Mi naj bi bili vedno lepo ponižni in oni bi se iz nas norca delali. Mi imamo v Središču 3 vrste ljudi. Ti prvi so seveda prvaki, njim na čelu nerodni župan, pardon narodni Šinko. Ta je sila ošaben mož in misli, da se mora vse zgoditi, kar si on stuhla. Na južno železnico je baje že pisal, da mora „cug“ slovenski „fučkati“, kadar vozi v napredno-narodno Središče. Zdaj baje namerava Košuti pisati, da naj ukrene, da se v Čakovcu razobesi slovenska zastava, če pride „On“ ali kak njegov general-štabni oficir tja „gvirca“ pit. Njegov adjutant, znan kot prvi govornik po celi „širni slovensko-napredni“ zemlji, je posebno zdaj v zadnjem času zelo razburkan in hodi okoli kakor da ga ne bi bilo večjega modrijana od njega. Pravi se, da je zato zdaj tako razburkan, ker zdaj vince, „to staro rumeo“ burka. Ti drugi oficirji pa v večinoma čepijo v goricah in kaj milo molijo k sv. Urbanu, da bi jim poslal kakega nemškega vinskega trgovca. Ta druga vrsta naših ljudi so ti mladi, naprednjaki. Ti so že tako napredni, da se jim bo celo moral šnops-tempel ali kak napredno-narodno-vseslovenski-protiklerikalni-, brezverski kurečjak spovati, kjer bodo svoja zborovanja in shode imeli. Do zdaj morali so shode imeti na nekem dvoru na gnojišču. Domači kokot je žalosti umrl, da so ga pregnali izza svojega „duhtečega“ kraljestva. Tretja vrsta ljudi smo mi, tvoji prijatelji. Ponižni in pohlevni smo, smejimo se našim narodnjakom in njihovim „faflarijam“ ter si mislimo: „Bog jim daj pauze“.

Iz Konjic. Na dan Vsehsvetih so se vršili tukaj pri nas na pokopališču pretepi; kdo je tega bil kriv? Drugi ne kakor sin klerikalnega posestnika Videčnika v Benzini. Ta hiša je do cela klerikalna ali sploh cela občina z županom vred, pa vendar je falotstvo in divjaštvo v najlepšem cvetju v tej občini. Mlajši sin Videčnikov Tonček je napadel nekega rokodelskega pomočnika in prišlo bi bilo do hudega pretepa, ko bi ne bil napravil mir pokopališčni nadzornik Kramer. Dotični nesramnež se bode zavoljo tega pred sodnijo zagovarjal. Ali vi, oče Videčnik, mi vas vprašamo: nimate vi kakšne brezovke za tega Vašega sinčka, da bi ga malo postrahovali? Mislim da ste tudi druge vaše otroke mogli strahovati, saj so Vaše hčere po-božne nune in tudi vaš sin je lani novo mašo bral. Zato Vas, oče Videčnik, opozarjamo še enkrat: strahujte vašega poredneža, da ne bo ljudi napadal, po krčmah razbijal in pa nemire delal, drugače še boste kaj več slišali od Vašega lepega sinčka.

Iz Račjega pri Mariboru. Kako ljudje danes „Štajerca“ šinfajo; in ravno narobe, da tisti kateri „Gospodarja“ in „Naš dom“ berejo, so stokrat bolj slabi, nego oni kateri „Štajerca“ berejo. Tukaj je včeraj, na dan Vsehsvetih, ko je tako veliki praznik bil, neki kmet otavo zba-seval in ravno ta ima naročen „Naš dom“ ter je trdi Slovenec. To je lepo in ti ljubi „Štajerc“, take kristjane malo pokrtači!

Iz Škocijana. Dragi mi „Štajerc“! Gotovo ti še ni znano, da smo zgubili našega č. g. rajnega Mikuluša; naj mu bo zemljica lahka! Novico, kateri ti imam za poročati je, da pride baje na to mesto iz St. Jurja na Vinogradih sem v Škocijan za župnika gosp. Vinc. Poljanec. To je menda mož, kateri zna strašno močne „bombe“ metati na list „Štajerca“. Že ko je bil še kot kaplan v Škocijanu, je znal to dobro nganjati. Hodil je po hišah; če je videl kje „Štajerca“ na mizi, no to je bil jej, nakar je začel časopise kakor „Naš Dom“, „Š-Mir“ i. t. d. ljudem usiljevati. Trdil se bo baje močno, da bode kršč. socialno bralno društvo močno

razcvetelo. Mi naprednjaki se tega ne bojimo, ampak že popred čestitamo, da bode naš „Štajerc“ ja redno iz pošte v Škocijan v pravem času prihajal, ne kakor dozdej se nekaterim naročnikom godi, da „Štajerca“ šele v 14tih dneh po izhodu dobivajo. Za ta red bomo tudi skrbeli, ker ga klerikalčki prej izberejo, potem še le mi...

Kaplja na Dravi. Dehant in župnik Ogriz je zelo razburjen, ker so izpadle volitve v občini Spodnji Ljubelj tako slabo za črnuhe. V svoji jezi se je ta črnosuknež celo tako daleč spozabil, da je opsoval na grd način neko drugače zelo pobožno ženo nekega železničarja. Bolje bi pač bilo, ko bi ta blagoslovljeni možicelj počenjanje svojega mežnarja nadzoroval. Bilo bi tudi skrajni čas, da bi se stariši onih „jungfrav“, ki se snidejo večkrat pri njemu in pridejo z najrazličnejšimi ljudmi skupaj, malo bolj za vse to zanimali, kar se tam godi. Ali nas razumete? Drugače bi morali jasneje govoriti!

„Kmetje so večinoma resni; tudi v najednostavnejšem predstavljanju so težki, kakor da bi visela zemlja na vsaki koreninici njihovih misljenja. To celo kmetje, ki hodijo s pipo v ustih globokoumno okoli in se čutijo vendar-le polnoma prijetne. Kmetje peljejo življenje, ki je resnično; kajti kdor na tem planetu polnem toče in solnca, smrti in ljubezni, nehvaležnosti in ljubezni drugače živi nego resno, ta si sam sebi nalaže napačno življenje. — Kmetje, ki imajo težko žetev na polju, so tihi in razburjeni, polni nemira in polni hvaležnosti; oni so resni, nepreračunljivi, kakor ženske, ki so spočele; tudi te se smatra dostikrat na čustvu bolane, in vendar so v cvetju svojega zdravlja...“

Max Bewer.

Novice.

Naš koledar, gotovo najboljši in najzanimivejši kmetjski in napredni koledar na Slovenskem izšel bode sredi tega meseca. Opozarjamo svoje čitatelje še enkrat, da naj se čim prej naročijo. Kdor pride prepozno, temu ne moremo garantirati, da bi koledar dobil. Lansko leto so bili dve nakladi koledarja takoj razprodani in stotero somišljenikov ni koledarja več dobilo, ker so prepozno prišli. Torej naročite se takoj, dokler je še čas. Koledar košta 60 vinarjev, poština pa 10 vinarjev, torej skupno 70 vinarjev. Najbolje je, da se to svoto ali v denarju ali pa v markah naprej pošlje. Kajti poštno povzetje (Nachnahme) košta veliko več. Tisti, ki so se naročili, naj torej tudi denar pošljejo. Kdor odzame 10 koledarjev, dobienega zastoj. Najbolje je torej, da se prijatelji združijo in naberejo denar ter ga nam za koledarje vpošljejo. Kar se tiče vsebine koledarja, omenimo, da bode čez 120 strani velik in da bode obsegal celo vrsto slik. Vse potrebno bode obsegal! Zlasti omenimo članke o raznih živinskih boleznih, o umetnem gnoju, o travništvu, o raznih zadevah, ki jih ljudstvo rabi v vsakdanjem življenju, o deželnozborskem volilnem redu, o občinskem redu itd. Poleg tega prelepe povesti iz ljudskega življenja, ki bodejo gotovo vsakemu poštenemu človeku dopadle. Sploh, — naš „Štajerc“ev napredni koledar je knjiga, ki mora biti v vsaki napredni hiši! Torej na delo, somišljeniki, na delo za vaš koledar! Ne pustite se hujskati od nasprotnikov, ki vam ponujajo za drag denar ničvredno čtivo. Edino naš koledar vam daje za male denarje mnogo! Naročajte se!

Treba pomisliti! Opetovano so nas že prvaški listi napadli, češ da smo „nemčurji“ in bogve kaj še vse, ker smo omenili dejstva. Vsak človek, ki ne sliši trave rasti in planke zvizgati kakor uredniki prvaških listov, vedel bode, da so sledeči stavki čista resnica: Avstrija je bila od Nemcev ustanovljena, je postala po Nemcih velika in močna. Njena vladarska družina, Habsburžani, so nemške krvi in nemškega rodu. Avstrija je bila in bode velika le tedaj, ako bode ostala enotna, z enotnim državnim jezikom in z enotno armado. Sleherni človek mora vendar priznati, da je obstoj Avstrije nemogoč, ako

* Minar Zadravec se je baje „ekstra“ v Murek k Dornbečku vozil, da ga je rešil vina. Živijo „narodnost“, dokler ne sega v žep.

si ustanovimo sami babilonski stolp, ako se uvede komando za armado v vseh avstrijskih jezikih itd. Take neumnosti more le človek zahtevati, kateri nima ne srca in ne zmisla za Avstrijo. Mi, ki to svoje mnenje odkrito pove-
mo, smo pa seveda „nemčurji“ in bogve kaj še vse . . . Dobro, le psujte nas! Ali resnica je pa le na naši strani! Ne samo kar smo preje rekli, ne, še več trdimo in moremo tudi dokazati. Trdimo namreč, da tvorijo Nemci v Avstriji tudi največjo gospodarsko moč. In to velja v življenju več nego vse prazne besede. Avstrijski Nemci plačujejo skupno 2.127 milijonov kron davka. Vsi avstrijski prebivalci, ki niso Nemci, pa plačujejo skupno le 520 milijonov kron davka. Nemci, ki so po svojem številu gledali vseh drugih narodov v manjšini, plačujejo torej štirikrat več davka nego vsi drugi avstrijski narodi. To je le dokaz, kako krepko in zdravo je gospodarstvo nemških naših sosedov. In mi — beraški reveži, mi, od katerih se vsled prvaške politike vedno več oseb v Ameriko izseljuje, mi, katerih posestva prihajajo v vedno večjem številu na boben, mi naj bi peljali gospodarski boj proti tako močnemu nemškemu narodu? Mi naj bi bojkotirali tega nemškega sosedu? Ali ni to smešno? Da, smešno, kakor je smešna vsa prvaška politika!

Niti ob grobu ne počiva prvaško sovraštvo. Ves kulturni svet se je zgražal svoj čas nad dejstvom, da je neki politikujoči duhovnik na Koroškem iztrgal iz groba križ, ker je imel križ nemški napis . . . In zdaj moramo o enakem slučaju poročati. Na pokopališču v celjski okolici so se položili ob Vsehsvetih na grobe razni venci, med drugimi tudi taki z nemškimi napisi. Prvaškemu pisarju te prvaške občine to ni dopadlo in pustil je nasilno te vence iz grobov odstraniti . . . To se je zgodilo leta 1908!!! Torej — prvaško sovraštvo in prvaški fanatizem trajajo čez grob . . .

Iz Spodnje-Štajerskega.

Prvaška pobalinstva v Ptuj. Tistim prvaškim voditeljem, ki nimajo ničesar izgubiti in ki širijo razburjenje le zato, da bi v kalnem ribarili, ni prav, da je nastal mir. Nasprotno, vsak trenutek porabijo zato, da bi ljudstvo zopet iz novega vznemirili. Treba bode te fantične enkrat pošteno skrtati. Seveda, kadar se enega teh rogoviležev za ušesa prime, takrat že tuli vso prvaško časopisje: Slovence se zatira . . . Kakšno je to „zatiranje“ vbogih ptujskih Slovencev, naj dokazujejo sledeči slučaji: 1. Pretekli četrtek je šel gospod O. P. od godbene vaje približno ob 11 $\frac{1}{2}$ uri po noči domu. Nikomur ni storil nič žalega in vendar je bil na glavnem trgu od neznanih prvaških falotov s težkimi kamenji napaden ter ranjen. Le z begom se je mogel mož rešiti, ker drugače bi ga ti faloti pobili. — 2. Pretekli ponedeljek je bilo nekaj mlajših gospodov v okolici Ptujja. Na Bregu (približno pri krčmi „Lustiger Krieg“) so jih nekateri nahujskani prvaški zločinci s kamenji in kosami napadli; le z revolverjem v roki so se mogli nevarnosti rešiti. — 3. Gospod R. je bil pretekli ponedeljek zvečer pred kavarno v Ptujju napaden in od nekaterih divjakov tepen. — 4. Najnesramnejši čin pa je pobijanje šip na nemški deški šoli v Ptujju, ki se je zgodilo pretekli petek ponoči. Zbralo se je ponoči nekaj po prvaško vzgojenih ubijalcev, ki so šli z velikimi kamenji oboroženi k nemški šoli ter pobili tam 10 oken. Kamenje je letelo čez 20 metrov daleč. To podlo izzivanje je napravilo precej razburjenja in le treznosti Ptujčanov se imamo zahvaliti, da se prvaške iz-
zivače pri vsaki priložnosti ne prime za ušesa. Policija bode pobijalce že dobila. Enkrat se mora to nesramno hujskanje nehati, ali pa naj vse vrag vzame. Zanimivo je, da se upajo smrkovi „lerpobi“ Senčarja tudi izzivati. Pred kratkem šele so izzivali na cesti nekega gospoda. Treba bode take mokronose paglavce čez koleno vzeti in jim 25 naštet. Ako nima Senčar toliko časti v sebi, da bi svoje učence pošteno vzgojil, pre-skrbeli bodejo to drugi ljudje. Nečuvano je tudi, da se klati penzionirani učitelj Supančič, krčmar pri Brešču, po ptujskih ulicah v družbi opijanjnih fantalinov. Supančič, lepo čast delate svojemu stanu! Učitelj in „lerpobi“ na eni stopinji! Ali učiteljstvo na spodnjem Štajerskem je pač izgubilo ponos na svoj stan. Drugače bi tudi

šolski deci prepovedalo narodnjaške demonstra-cije. Kauklerjeva okoliška šola je v tem oziru pravo gnezdo. Kaukler, ki je svoj čas kmete imenoval „osle“, bi pač lahko bolje pedagogiko študiral. Istotako njegov zvesti tovariš Žerona, kateri ima vendar že nekaj čudnih spominov iz preteklosti. Omenili bi tudi, da je neki prvaški učitelj otroke opsoval, ker so peli cesarsko pe-sem . . . Mi vprašamo zdaj vse nenahujskane Slovence: Ali so to lepe razmere? Ali ni skrajni čas, da se temu infamnemu hujskanju napravi konec? Ako nam nikdo ne bode pomagal, po-magali si bomo sami. Od smrkovcev se ne bomo pustili izzivati! Zob za zob!

Iz sv. Lovrenca sl. gor. Čujemo prav ne-prijetne novice. Mi gotovo ne pričakujemo, da bi nas slabi, politikujoči duhovniki hvalili. Ali to smemo pač pričakovati, da se katoliški du-hovnik dostojno obnaša in da ne rabi izrazov, ki so le pri neizobrazenih ali pa pijanih ljudeh v navadi. Mi smo slišali sledečo novico. Kočar Martin Toplak in njegov zet sta imela neko tožbo. Slučajno sta prišla tudi z župnikom Hor-vatom iz sv. Lovrenca v dotiko. Ob tej prilož-nosti se je izrazil župnik Horvat tako-le: „Jaz sploh takega človeka, ki čita tega prašičjega (!) „Štajerca“, ne morem videti“. In neki farovski podrepenik, ki je stal poleg župnika in ki tudi čuje na ime Horvat, je dejal: „Jaz tudi ne!“ — K temu opomnim samo sledeče: Zanimivo je, da gospod župnik Horvat, torej rimsko-katoliški duhovnik izjavlja, da gotovih ljudi „videti ne more“, da jih torej sovraži. Gospod župnik, ali ste pozabili, da je prvi nauk krščanstva ljube-zen? Ali ni Kristus učil, da se mora celo so-vražnika ljubiti? Ali zdi se nam, da imajo go-tovi duhovniki krščanstvo samo na jeziku in — niti tam ne. Kar se tiče izraza „prašičji list“, čestitamo veleoklicanemu župniku, akademiku (?) izobraženemu možu za lepe manire. Fini, ele-gantni ton je to, prav primeren blagoslovljenih ust. 15.000 naših odjemalcev in gotovo 30.000 naših čitateljev, ima župnik Horvat torej za „prašiče“, katere videti ne more. Lepo, lepo, gospodine fajmošter? Le eno vprašanje: ali ne hodite k tem „prašičem“ ravno tako fehtariti kakor h klerikalcem. Videti ne morete napred-njake, ali njih denar vam pa le diši!

Za vinogradnike. Kot neobestljiva posojila za revne vinogradnike na Štajerskem in svrho rekonstrukcije po trsni uši uničenih goric dovo-lili sta država in dežela za posestnike iz sle-dečih sodnijskih okrajev sledeče svote: Arnfels 1.600 K, Celje 3.800 K, Kozje 14.900 K, Fer-nig 800 K, Ormuž 52.900 K, Konjice 9.700 K, sv. Lenart 15.700 K, Leibnic 18.700 K, Sevnica 7.800 K, Ljutomer 13.000 K, Maribor 81.000 K, Šmarje 11.500 K, Cmurek 1.000 K, Zgornja Radgona 30.900 K, Ptuj 60.000 K, Radgona 900 K, Brežice 24.700 K, Rogatec 31.300 K, Slov. Bistrica 19.400 K. Vse skupaj se je torej posodilo 400.000 kron. Dobilo je to svoto 848 potrebnih posestnikov. Od leta 1893 do leta 1908 sta izdali država in dežela po enakih delih skupno 3.949.260 kron in sicer za posamezne okraje sledeče svote: Arnfels 32.600, Celje 12.320, Deutschlandsberg 600, Kozje 386.820, Eibiswald 500, Fehring 800, Ormuž 410.520, Konjice 21.400, sv. Lenart 88.400, Leibnic 106.200, Sevnica 121.960, Ljutomer 118.160, Maribor 513.220, Šmarje 185.930, Cmurek 3.400, zgornja Radgona 120.600, Ptuj 1.141.980, Rad-gona 900, Brežice 251.440, Rogatec 275.060, Laško 2.300, Slov. Bistrica 153.140. Največ je dobil torej ptujski okraj.

Sejem v Ptuj. Sejem z živino, konjami, žrebetami in prašiči dné 4. t. m. se je dobro obnesel. Bilo je prignanih 291 konj, 1.085 ko-madov govede in 640 svinj. Trgovina je bila pri navadnih cenah dobra. Prihodnji letni sejem in sejem z živino ter konjami se vrši 25. novembra, svinjski sejem pa dne 11., 18. in 24. novembra tega leta.

Smrtna nesreča. Konji so se splašili 16 letnemu hlapcu Paul Hartl v Šoštanju. Nesrečnež jih je hotel ustaviti; pri temu pa je prišel pod voz in bil tako težko ranjen, da je v par minu-tah umrl.

Izginil je, ne ve se kam, 50 letni ključarski pomočnik F. Müller v Mariboru.

Obesil se je v Mariboru poštni sluga Jakob Schrimpf. Vzrok samomora ni znan.

Dezertir. Od domobranskega polka v Mari-boru je pobegnil 21 letni vojak Vincenc Verdnik; videli so ga v Hočah, kjer je tudi kradel. Hodil je s svojo ljubico okoli. Dolgo se ne bode veselil prostosti.

Krave splašile so se kočarici Kocbek³ iz sv. Treh kraljev. Nesrečnica je padla iz voza in si zlomila nogo.

Na železnici. Konduktar Joh. Flasch v Laškem je prišel z nogo pod mašino, ki mu je vse prste odrezala.

Tat. Kučijaž F. Ricka v Mistelbahu je ukradel svojemu gospodarju g. Jak. Heidler 2 konja in voz v vrednosti 1360 K ter je z nekim tovarišem vse zastavil. V Mariboru so tatova zaprli.

Umrl je v Gradcu bivši voditelj štajerskih Slovencev dr. Ivan Dečko. Mož je bil svoj čas naš nasprotnik. Ali vkljub temu povemu odkrito, da so nam taki naravnostni poštene nasprotniki ljubši nego tisti jezuviti, s katerimi se moramo zdaj pretepatavati . . . Dr. Dečko je bil preime-nitni značaj za prake. Zato so ga tudi sami — ubili. Bodimo odkritosrčni: Prvaški fanatiki klerikalne vrste so dr. Dečka toliko časa napa-dali, ker ni trobil v njih rog, dokler ni nesre-čež zblaznel . . . Zdaj je dr. Dečko odmaknjen prvaškemu sovraštvu. Zdaj mu bodejo tudi isti prvaki slavo peli. Ali res je in ostane: Dr. Dečko je žrtev prvaškega sovraštva! Naj bode nesre-čnemu možu zemljica lahka!

Iz Koroškega.

Občinska volitev v Slov. Plajbergu je kon-čala za prvaške odrešenike ugodno. Kakor znamo, so pri prvi volitvi naprednjaki zmagali. Črnuhi so pisarili toliko časa, da je bila volitev razve-ljavljena. Nekateri kmetje iz Sel so namreč ža-libog svojo besedo požrli. Najpreve so dovolili g. gozdarju Buda, da podpiše zanje pooblastilo s križom (X). Potem, ko so te kmete kranjski hujskači dovolj obdelali, preklicali so ta poobla-stila. Mi pač ne verujemo, da bi to čudno in nemožato postopanje dotičnim kmetom koristilo; sicer pa se že še pomenimo. Mož drži dano besedo! Pri novi volitvi ostala je napredna stranka s 4 glasovi v manjšini. Dva volica sta postala namreč v zadnjem hipu izdajalca, dva pa se kot strahopetneža nista volitve udeležila. V prvem razredu, kjer sedijo baje inteligentnejši ljudje, izvolilo se je namenoma prvakom v splošnem duševno enakovredne ljudi. Dober tek! Od sedanjega občinskega zastopa, ki šteje 12 članov, znajo komaj 2 ali 3 čitati in pisati. Pač sami modrijani! Občinski zastop analfabetov! Hahaha! Občinarji bodejo kmalu čutili posledice te volitve, kajti gospodarstvo analfabetov menda ne bode veliko prida. Ako se bode moralo večje doklade plačevati, potem so občani tega sami krivi. Prišle bodejo tudi cerkveno-konkurenčne doklade, ki so bile popolnoma nepotrebne. Le plačujte, saj ste — prvaki. Škoda, da trpijo tudi nedolžni . . .

Čudno, čudno! Korošci, namreč vi pravi Korošci, ki znate misliti in ki se ne pustite kvariti svojih možgan od kranjskih rogoviležev, — čitajte sledeče resnične novice: Koroški (?) škof Kahn daroval je 20 tisoč kron za tako imeno-vani „Delavski dom“ kaplančeta Arnuša v Pod-ljublju. Ta „Delavski dom“ je hiša za teater, za hujskarijo, za popivanje in za ples. Škof je dal za to hišo 20.000 kron! Ima pač dobro srce, škof dr. Kahn! . . . Dobro srce? Hmhm! V Zhihpolju je pogorela slovita romarska cerkev. In isti škof Kahn, ki je dal za teatersko hišo Podljublju 20 tisoč kron, daroval je za pogorelo žihpoljsko cerkev celih 50 kron. In za cerkev v Slov. Plajbergu? No, tukaj mu je sploh drobiža zmanjkalo in ni niti vinarja dal! . . . To so dejstva, katerim nimamo ničesar pristaviti. Ali pravi Korošci in pravi kristjani si bodejo o škofu Kahnu pač ta svoje mislili . . .

Iz Velikoveca se nam piše z ozirom na fa-mozni „popravek“ g. Sršeta tole: „Cenjeni g. urednik! Spominjam se, da sem pred kratkem bral v „Miru“, da g. Srše, najemnik „narodnega doma“ v Velikovecu plača 1.000 K tistemu, ki dokaže, da je on res kupoval živino po 22 gold. met. cent. To meni ni znano. Pač pa mi je znano, da je g. Srše kupoval še ceneje in sicer po 20 gold. met. cent. meso, ker je nekemu kmetu krava zbolela in jo je moral zaklati.